

Si llegim les lectures de la litúrgia que se'ns proposen aquest diumenge, veurem que, si en volem ser conscients, no podem mirar cap una altra banda com si el tema no anés per tots i cadascun de nosaltres. També com un fet social que no hem sabut resoldre, tot i presumir de ser una societat avançada.

El tema no és solament religiós, fins m'atreviria a dir que no és religiós, és, sobretot, social. L'exemple parla de la incomoditat de fer justícia quan ens toca actuar a favor del més dèbil.

Una viuda, que en aquells temps, era un signe de greu pobresa entre els més pobres, demana insistentment justícia a un jutge que fa l'orni, fins que decideix actuar per estalviar-se molèsties.

Al jutge, mesquí, pocavergonya i egoista, no el mou ni la compassió, ni tant sols la seva autoritat com a representant de la justícia. Segons el relat, el mou a actuar treure's del damunt la molèstia d'haver d'aguantar el corcó de qui reclama el seu servei des de la feblesa dels pobres, que són incomodes, abans, ara i sempre.

Per no fugir d'estudi i pensar que la paràbola no va per nosaltres, en un sermó sense pels a la llengüa, el P. Llunell va deixar escrit: *"Cridem Déu pels pobres o pel nostre propi jo egoista? ¿Ressona en la nostra litúrgia el clamor dels que no tenen res o bé només pensem en nosaltres mateixos, en les nostres egoistes conveniències? Si fos així, no seriem ni cristians ni germans ni humans. Què seriem? Uns podrits egoistes."*

Com podem veure el tema va per tots, no només pels que anem a missa. La pobra viuda reclama el seus drets sense resignar-se i pressionant al jutge pocavergonya, però atendre als més desfavorits de la nostra societat és un deure que ens pertoca a tots com a ciutadans, com a comunitat humana. Fins hi tot, quan veiem que les autoritats no fan bé la feina que els tenim encomanada, ens hem de posar al costat dels més dèbils, encara que potser ens sigui incòmode, perquè si només ens recordem de les nostres "necessitats" moltes vegades deixem d'atendre les més bàsiques dels qui no poden arribar a fi de mes.

Pels cristians la fe, i per tots la consciència, ens ha de fer reaccionar, perquè per a molts demà ja és massa tard.

Pels cristians l'esperança és creure que Déu no és sord i que la seva intervenció final és segura. Però mentre tant no podem deixar de demanar insistentment que faci justícia als que ningú els defensa.

I gosaria dir que el tema és igual per creients i no creients i ens cal avançar encara molt més en tot el que sigui just socialment, començant en actuar nosaltres a favors dels que més ho necessiten a prop nostre.

Amb la nostra actitud i les nostres paraules podem fer que molts que ens miren des de més avall, trobin en la nostra ajuda, a poder ser alegre, simpàtica i desinteressada, les seves raons d'esperança.